

MIHAI MATEIU

A vereség

A mérkőzést záró sípszó után az eredményjelző táblán 2:0 éktelenkedett.

Robbanásnál hangosabban szakadt ki a vendéglátók himnusza több száz torokból, persze a vendégkarzat gyűlölettel telt „lelkes ócsárlása” is. A stadion kijárata felé nyomulóban barátait fürkészi – lefórázotnak, kiábrándultak valahányan. Szótlatlan várják ki sorukat, aztán egy irányjelzőit már bekapcsolt kocsi mögé húzódnak. Nem kurjongat senki, nem énekel senki, csak félig visszanyelt káromkodásokat hallani. Az első útkereszteződésnél kissé hátrább húzódik, aztán lemarad a csoporttól, és a Belvedere felé veszi útját. Megkerülve a szállodát, a Szamosra tartó lépcsősoron ereszkedik alá, majd rövid ideig a keskeny, part menti járdán poroszkál tovább. Mint akinek nyelve szakadt, némán bámulja a víz sárgás tükrét, benne a magasfeszültségű póznaplámpák kék visszfényét. Átsétál a Magyar Opera közelében lévő gyaloghídon, majd, miután a sarki Rainbow pultjánál sört, cigarettát vásárol, eltűnik a szemközti park sűrűsödő sötétségében. Ez az ő parkjuk, az egyetemistáké, itt végre otthonosan érezheti magát.

Jobban várta ezt a mérkőzést, mint kölyökkorában az angyalfiát. Erről álmodozott már jó egy éve, amikor csapatuk még a B-ben rúgta a bőrt, bezzeg a CFR, a nyomorult vasutasok, az első osztályban lebzseltek, élték világukat. Most azonban a „sapkás” egyetemisták oda esnek vissza, ahol ezelőtt voltak. Hol van már az egyetlen szerelem, a nagy visszatérés lehetősége! Annak ellenére, hogy eddig a bajnoki forduló szinte mindegyik mérkőzését elbaltázták, mégsem akaródzott elhinni, hogy ismét visszaeshetnek. Bolond fejével maga is abban bízott, hogy éppen a mai mérkőzésen csoda történik... Hát... nem kellett volna kikapni a CFR-től.

Az Ancoránál találkozott Comival, már délután háromkor – a kánikula ellenére nyakukon narancsszínű sállal érkeztek. Úgy négykor Șarpe is megjelent, a kígyó, Rică nyomban utána. Aztán vagy hét óráig sörözgettek, majd meglódultak a Gruia negyed irányába... persze, dühös pillantásokat vetve minden meggyszínű göncöt viselő szurkolóra. Jó órával a meccs előtt foglalták el „állásaikat”, úgy középtájon ácsorogtak, s izgatottan várták a kezdő sípjelet. És utána? Jött az a kilencven perc, a folyamatos ordítás, amelyben ő mindenkin túltett. Mindhiába, a cso-

da nem következett be! Az U csapnivalón játszott, ez az igazság. De a vesztesek dühében ezt képtelenek voltak beismerni, így hát szidták a vezetőbíró, a vonalbírókat, szapulták a csapatot, és persze ócsárolták a CFR-drukkereket, azokat a... nyomorult faszikat. Maradt a keserűség, ő meg odacsapódott a parkban mérgüket sörbe ölő diákhaverjaihoz.

Még egy óra múlva is a néptelen park egyik padján ücsörögtek. Megoldotta nyelvüket a sör, hangoskodva magyarázták a mérkőzés helyzeteit, mintha a „forduló perét” tartották volna.

– Tizenegyes volt, te, raknám bele a f...t, ha nem! Velük tartott, hogy szökne ki mind a két szemel!

– Lefizették, hidd el! Manapság akárkit meg lehet venni, hogy szopnák le... Ezek a magyarok!

Alaposan berúgott, de egyszer csak megérezte, hogy nincs semmi értelme ennek a dumának. Amit a sportban egyszer elcsesztek, azt elcseszték. Megeshet, hogy a vesztes csapatot ismét visszaminősítik – kavargott mérgező gondolatként a fejében. Folyton a CFR-drukkerek boldog ábrázatát vélte látni, üdvrivalgásukat hallani. Mit tudnak ezek a futballról? Néhány szaros, akik azt hiszik, mindenkit meg lehet bundázni! Van három román a csapatukban, s már feláll nekik! Ha lehetne, agyontaposnák mindhármójukat, még a fejükből is ki-passzíroznák a focit... Mikor magához tér, látja, hogy Rică hirtelen felugrik, és irány a másik oldal, elállja egy épp arra járó srác útját.

– Nyugi, nyugi, haver, nem bántalak én! – Padjukhoz vezetői, mintha bemutatni akarná. – Van halvány fogalmad neked arról, hogy ez a kurva park kié?

Vékony, magas a srác, mihelyt közelebb jön, látni, meggyszínű sála van. Fene tudja, ez a hülye Rică hogy a csudába pécézte ki éppen őt. Szemében félelem okozta bénultság, tán sokért nem adná szegény, ha most nem itt volna. Sovány teremtés. Egy szerencsétlen CFR-ista. Felállni készül a padról, amikor kérdezi: „Most boldog vagy, hékás?”, de a választ meg se várva, úgy gyomorszájon üti, hogy az belehorogad. A következő pillanatban Rică oszt ki hatalmas nyaklevest, csattan a szerencsétlen tarkóján, akinek már csak a menekülés marad, de ő elgáncsolja, és jókat rúg bele. Röhögnek, tán ennyi elég, de zutty, még egyet odavág. Rică hiába ordít, hogy elég volt, hagyja békén, őt valami furcsa érzés fogja el: utol kell érni, és jól felpofozni. Már csak azért is! Mindig is könnyedén szaladt. Fél száz méter után elkapja a menekülő srác grabancát.

– Hová iszkolsz, faszika? – ordítja, közel egyik füléhez, a másikat vállával próbálja védeni a pórul járt. – Hová a jó anyádba sietsz? És épp itt! – ragadja galléron,

s rázza istenesen, mintha valami válaszra várna. Leginkább az dühíti, hogy ez a vézna emberke egy szó, nem sok, annyit se nyög ki. Nem szabadkozik, nem könyörög, hogy engedje el.

– Magyar vagy, hé, mért nem beszélsz?

A szorításból szabadulni próbálkozó fiú rúgkapalózás közben váratlanul arcba vágja. Szupergyors a válaszütés, a híres „horoggal”, amellyel eddig a gyakorlóteremben minden rekordot megdöntött, a vézna srácot haléntékon találja. Az elvágódik, s ahogy koponyája a járda szélkővének csapódik, tompán pengő hang hallatszik.

– Azt a rohadt céférista anyád istenit! – ordítja, s még egyet, kettőt a járda szélén heverő fiú gyomrába rúg. – Rám mered emelni a kezedet, te?? – kel ki magából, és nyúl is, hogy sálon ragadja, ám a vézna srác mintha el lenne ájulva, puha mosogatórongyként hever. A közeli lámpa halvány fényénél kis fekete foltot lát az elalélt feje mellett.

– Hé, te, hé!! – lódítja meg vállánál fogva, ám az nem mozdul.

– Álomba ringattad? – somfordál mellé Rică.

– Igen, te... De vérzik az orra.

Rică maroktelefonját kapja elő, s a fiú arca elé tartja. A készülék fényében a kis fekete tócsa hirtelenjében vakító vörössé válik, mire mindkettejük térde belelereg. Az orrból nem szivárog semmi vér...

– Te, teee... – rázza meg a mozdulatlan testet Rică is –, raknám bele a farkamat, ez halott!

Gondolkodni mintha már képes volna, de kezét is, lábát is valami rettenetes remegés fogja el, képtelen rajtuk uralkodni.

– Én csak egyet húztam be neki, ettől aligha... Beverhette fejét a kőbe, estében...

Az éppen odaért Comi és Șarpe felé fordul, hogy nekik is elmagyarázza, mi történt. Észre sem veszi, hogy suttogva beszél. Șarpe a moccanatlan fiúhoz kuporodik, tenyerét nyílt szája elé tartja, figyel, lélegzik-e...

– Ebben nincs szufla, te, itt haljak meg!

– Mit csináljak vele?

– Hívni kéne a mentőt... – így Comi. Arca nyugtalanabb a szokásosnál.

Rică ideges, látszik, hogy eluralkodott rajta a bizonytalanság.

– Ha jön a rendőr, nekünk lóttek!

Telefonját kotorássza elő, szörnyülködve nézi a foszforeszkáló gombokat. Aztán, ahogy néhány lépésnyire eltávolodik – mintha egy vetítövászonon történe minden –, látszik, hogy számokat nyomogat, a 112-t. Van, aki a szöveget is hallja: „A központi parkban...

azt hiszem, valaki meghalt”, aztán „pont a Napocával szemben”. Néhány, ilyenkor szokásos kérdésre válaszol, nevét motyogja, de úgy, mint aki attól is megundorodott. A mobil csappantyúja szinte önmagától záródik. Egy padhoz vonszolja magát, rázuttyan, mint ha a sötét semmibe... Elég közel van társaihoz, hallja, mit beszélnek, de minden szavuk értelmetlen. Lelki szemei előtt filmszerű képek pörögnek: tányérnyi sült pityóka, amit édesanyja hagyott a konyhaasztalon, legyen mit ennie, ha a meccsről hazatér; aztán Mona gyönyörű mellei a fürdőruha háromszögű „kupáiban” – holnapra strandolást ígért neki... igaz, már holnap van... Fejét rázza, hátha meg tud szabadulni a képtelenségektől, hátha megérti, valójában mi is történt, de leragad a „Hogyan?”-nál, más eszébe sem jut. Látja a kinyúlt testet, a körülötte nyüzsgő haverokkal, miközben mintha saját sála fojtogatná – tépi is le a nyakáról, hadd hulljon a pad sötétjébe az is. Kigombolja dzsekijét. Levegőhöz jutva, megpróbálja felidézni, mi történt, hátha képes rendet tenni a fejében. Igen, otthonról indult a meccsre, de előtte be az Ancorához... Kiskorában apjával is oda tértek be az U mérkőzése előtt. Apja hagyta, hogy behöppintsen a sör habjába. Így lesz férfi a gyermekből! A gyaloghíd után napraforgómagot vettek, ma is emlékszik a cigányasszonyok fakupáira, amelyeknek olyan vastag volt a fenekük, hogy csak na... De mi ez? Éles szíre-nahangra tér magához, a park égbe nyúló fakoronáin, mint hajdani vetítődobozban, fut körbe a jelzőlámpa fénye. Rică egy vörösköpenyes hölgynek magyaráz, két mentőköpenyes görgős hordágyat szed ki a villogó kocsiból. Gyomra hirtelen görcsbe rándul, majd előre hajol, és okádni kezd. Aztán hirtelen arra neszel föl, hogy valaki vállon ütögeti, nyitná a szemét, de egy elemlámpa fényében hunyorítani is bajosan lehet. Fogalma sincs, elszenderedett-e, s ha igen, mennyit alhatott. Nehezen tápázkodik fel, majd minden ellenkezés nélkül nyújtja karját a másik rendőr felé, miközben kissé meglepetten figyel, ahogy az a csuklójára kattintja a hűvös bilincseket, hogy a következő pillanatban egy fehér gépkocsiba tessékeljék. A hátsó padra huppan le, s tán sejti, hogy a mögötte robajjal becsapódó ajtó a világtól zárja el. Míg egymagában üldögél, a forgólámpa keltette játékot, a halálsötétből ki-kivillanó fák lombjait figyel. Zümmög a kocsis „fedélzeti” rádiója, alig hallhatóan egy hang a forduló mai eredményeit sorolja...

„Veszítettünk” – süpped magába.

Bágyoni Szabó István fordítása